

11244

15

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

FORRÓ
PÁL

15.

11-274
10
FILLÉR
REGENYEK IS

Leszámolás

15. SZÁM

LESZÁMOLÁS

REGÉNY

IRTA:

FORRÓ PÁL

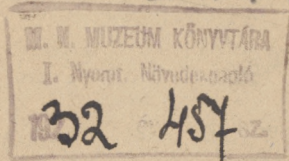
A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA



Copyright 1932 by Világvárosi Regények
Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is
A címlapot Kner Albert készítette
Ufa fotója



71. 2441 15



Hungária Nyomda R. T., Budapest

I.

A kis művészkávéház tömve volt. A főpincér aggódalmasan nézte a billiárdasztal mellől a tömeget:

— No, szép kis fölírásokra van megint kilátás! — gondolta bosszankodva. Önkéntelenül a zsebéhez nyult, amely tömve volt apró kis számológécédulákkal. A számológécédulákon különböző számjegyek álltak és azok alatt egy-egy művész aláírása. Jean természetesen nem autogrammokot gyűjtött, hanem a ki nem fizetett kávék és sörök elismervényei voltak ezek a keskeny papírdarabok, amelyek makacsul várták azt a napot, amelyen valamely csoda pénzzé változtatja őket. Jean arcán hirtelen élénk meglepetés látszott.

Fiatál, sápadt, púpos emberke lépett be, akinek szemei úgy égtek, mintha állandóan lázas lett volna.

Hát ez is eljött? Krauter János, aki már két hónapja nyomtalanul eltűnt, hat schilling adósság hátrahagyásával?

Krauter is észrevelte Jean̄t és gyorsan elfordította fejét.

— Az ördögbe, — mormogta, — hát ezeket a főpincéreket sohasem cserélik ki?

Jean nem bírta tovább idegekkel.

Udvarias mosollyal és sima mozdulattal, akár egy kigyó, odasurrant Krauterhez:

— Alásszolgája, művész ur, — mondotta két-szinű alázatossággal, — régen tetszett már itt lenni! Pompás színben méltóztatik lenni!

— Jean ur, — válaszolta elszántan Krauter, — ne fárassza magát. Egy fityingem sincsen...

— De kérem, — méltatlankodott a főpincér, — két hónap után?

— Most jut az eszébe sürgetni? Éppen most, amikor arról van szó, hogy talán csak egy-két nap és könyökig vájkálok a pénzben?

— Talán örökölni tetszett?

— Hát maga nem tudja, miről van szó? Hogy miért zúg itt körülöttünk a tömeg?

— Nem tudom...

— Ember! Hát nem olvas ujságot? Holnapután nyílik meg a nagy tavaszi tárlat és mi, akik itt vagyunk, valamennyien beküldtük képeinket... Egy órán belül dől el, hogy kinek a munkáját fogadták el. Ismeri Brandenburg festőművész urat?

— Hogyne, kérem...

— Hát ő is a zsüri tagja. Megígérte, hogy a zsüri ülése után azonnal idejön és bizalmasan értesít bennünket az eredményről! Az elfogadás

ezuttal pénzt jelent, mert halljuk, hogy a külföld megbízásából rengeteg képet vásárolnak majd az ügynökségek. Amerika képgyűjtésre adta magát. Divat lett az európai olajfestmény. A város és az állam is nagyobb vásárlásra határozta magát, nem is szólva a magánosokról, akik mindig szép számmal akadnak. Szóval, nyugodtan hozhat egy kávét és vajat!

— De ha nem fogadják el a képét, Krauter ur? Krauter szeme félelmetesen villant.

— Megőrült? — kiáltotta szikrázó haraggal.

Olyan őszinte és viharos volt a fölháborodása, hogy Jean ijedten hátralépett.

— Bocsánat, — hebegte, — nem akartam a művész urat megsérteni!

A hangulat a forrpontra hevült. Kisebb vitakozó csoportok alakultak. Mindenki a maga mesterművéről beszélt. Némelyek fényképeket szedtek elő, amelyeket a beküldött festményekről készitettek és azt mutogatták.

— Te mit küldtél be? — kérdezte Renner, egy magas, karcsu, fekete fiu Krautertől.

— A szunnyadó Vénuszt!

Renner megrökönyödve nézett barátjára.

— De hiszen azt már kétszer visszautasították!

— Most más a zsüri! A mi embereink kerültek be. Ezeknek van szemük. Észre fogják venni, hogy milyen értékei vannak ennek a képnek, hogy mit kell rajta nézni...

— Öregem, — mondta vonakodva Renner, — nem kellene ilyen makacsnak lenned.

— Neked nem tetszik a Vénusz? — kérdezte fölhaborodva Krauter és már megint megvillant szemében az a furcsa tűz.

— Félreértesz! Nekem tetszik a kép, csak rossz kabalának tartom, hogy éppen ezt erőlteted. Eltűröd, hogy őszinte legyek?

— Beszélj!

— Attól félek, hogy te a szerelmeden keresztül látod és érzed a képet. Szerelmes voltál Flórába, a modelledbe...

Krauter ingerült, kinzott mozdulatot tett.

— Erről ne beszélj, kérlek!

Mindenki tudta, hogy ebben a torz, gnómszerű emberben rettentő szenvedélyek égtek. Olyan volt, mint Watteau, a rokokó halhatatlan nagy festője, aki madárijesztőhöz hasonló csuf kis testében a női szépség örök imádatát hordozta és ő festette meg a legszebb asszonyokat és szerelmi idilleket, amelyek mint örök sóvárgásának tárgyai izgatták.

Krauter valóban szerette Flórát, a bájos kis modellt, de Flóra makacsul ellenállt az ostromnak.

— Ostoba, — mondta ilyenkor bosszusan és elkeseredve Krauter a lánynak. — Hát miért nem leszel az enyém? Ki adhat neked fejedelmibb ajándékot? És halhatatlanná teszem a szépségedet! Évszázadok múlva is bámulni fognak, mint akár Tizián vagy Rubens Vénuszait!

Flóra gonoszul nevetett.

— Hát jól! — mondotta. — Ha elfogadják a

képedet a tárlaton és díjat nyersz vagy írni fog-
nak róla... akkor beszélhetünk a dologról!

Ez az ígélet megbolondította Krautert. Ettől kezdve csak a kép sikerén munkálkodott. De a kép tulmerész és ujszerű volt, a zsüri mereven elzárkózott elfogadása elől. A szerencsétlen festő pedig lassankint egészen megzavarodott, különc lett, rögszeméje lett, hogy a kép sorsa és az ő szerencséje összeforrt.

A kávéházban hirtelen nagy izgalom, riadalom támadt. Mindenki fölugrott a helyéről és egy kör, köpcös, szőke emberke felé fordultak, aki lihegve és izzadva lépett be az utcáról.

— Brandenburg! Halló, Brandenburg! — hal-
latszott kórusban.

És egyszerre megrohanták, rángatták, min-
denki az ő sorsát akarta legelőször megtudni.

Brandenburg kis cédulát tartott a kezében, ar-
ról olvasta a válaszokat. Krauter szivdobogva, a
félelemtől eltorzulva állt és várta, hogy rákerül-
jön a sor.

Közben a felháborodás és az öröm kiáltásai ki-
sérték Brandenburg jelentését. Akiket visszauta-
sitottak, elkeseredve jelentették ki, hogy az új
zsüri éppen olyan ostoba és tudatlan szamarak-
ból áll, mint az előbbi. És Böhm tanár, a zsüri
elnöke izlésben és szakértelemben még valahol a
mult század elején tart...

Renner Brandenburghoz furakodott és titok-
ban oldalba lökte.

— Nézd, milyen sápadt Krauter! Majdnem elájult Vigyázz, ha baj van, légy kiméletes...

De ebben a pillanatban. mint egy vipera ugrott hozzájuk Krauter és szinte mérget freccsentve rázta meg Rennert:

— Mit sugsz? Mit mondtál rólam? Láttam, hogy rám néztél! Mi van a képemmel? Ne hazudjatok!...

Brandenburg rémülten nézte a felindult, magából kikelt embert.

— De. kedves barátom, — mondotta — miért izgatod magad ennyire?

— Azt mondd, hogy elfogadták-e!

— Sajnos...

Tovább nem mondhatta. Krauter arca zöldeszürke lett. Valami olyan félelmetes düh torzította el, hogy a körülállók elnémultak és iszonyodva nézték. Krauter teste szinte rángatódzott, csak egyes artikulátlan szavak hördültek ki belőle:

— Ezt tették! Ezt merészték! Az a Böhm!... Gazemberek! Tudatlan barmok! Belém rugtak! Mert félnék tőlem... a tehetségemtől! De leszámolok velük! Most én következem! Én!...

És lassan, maga elé meredve, az ajka körül valami különös, vérfagyasztó vigyorgással a kijárat felé indult.

Renner rémülten nézett utána.

— Gyerekek! — mondotta. — Ez a szerencsétlen valami rettenetesen fog cselekedni!

Böhm Walter, a Mücsarnok zsürijének elnöke, a hirneves festőművész, elégedetten ment haza. Nem csoda, hiszen mindenben az ő akarata győzött, a zsüri többi tagja minden indítványához vakon hozzájárult. Sikerült megint a moderneket kiszorítani, akik vad színekben tarkálló mázolmányaikat kétségbeesett erővel próbálják minden tárlatra becsempészni.

Böhm mosolyogva simogatta gondosan ápolt, szép, barna szakállát. Egyelőre hát még mindig az övék az uralom. Nagy aktképét: leány a tükör előtt, az első számú terem főfalára akasztották és már körülbelül bizonyosra volt vehető, hogy az idei állami aranyérmet ez a kép fogja kapni.

Inasa igen kellemes hírrel fogadta. Távollétében hatalmas virágcsökor érkezett. Vörös rózsák. Böhm elégedetten bólintott. Ujabb hódítás. Nem vitás, hogy a rózsákat a fiatal bárónő küldte, akinek arcképén dolgozik. Tegnap azzal az ürüggyel, hogy a bárónőnek gyönyörű, formás válla van, mélyen dekoltáltatta és csak egy fátyolkendővel engedte eltakarni keblét... És festés közben, mikor egyszer a kendő elmozdult és meg kellett igazítani, Böhm ajka gyöngéden a bárónő vállához ért. A bárónő megrezzent és elpirult. És most ezek a rózsák... Böhm füttyörészett. A kaland inkább mulattatta, mint izgatta.

Egy fényképet nézett, amely új festményéről készült. Kereveten fekvő, meztelen fiatal leány,

tükröt tart a kezében és úgy gyönyörködik magában. Bécs leggyönyörűbb modellje: Izabellal Böhm most arra gondolt, hogy milyen különös és furcsa bonyodalmak között tudta ezt a gyöngyszemet kihalászni egy éjszakai kávéház mocsarából, ahol véletlenül pillantotta meg egyszer hajnalban, mikor egy pohár gyomorkeserűre tért be néhány barátjával. Még részegen is felismerte a lány nem mindennapos szépségét, a művész szeme meglátta a rémek formákat a kopott és izléstelen ruha alatt és ajánlatot tett, hogy legyen a modellje. Válaszként két söröspoharat vágta a fejéhez a lány társaságában lévő férfiak. Erre parázs verekedés támadt, ököllel, székekkel, poharakkal mentek egymásnak és végül is a festők győztek. A lány nem is nagyon kérette magát, szívesen maradt a győzőkkel, különösen mikor a kávéház előtt várakozó elegáns, hatalmas autót megpillantotta.

Az inas fölgyújtotta az ebédlő csillárját és az ezüsstel, porcellánnal elegánsan megterített asztalra tette a csészében felszolgált levest. A vörös rózsák ott illatoztak egy művészien metszett kristálytartóban a tányér mellett. Most tengeri rák következett pikáns mártással. Böhm nagy gourmand volt, rengeteget költött az étkezésre. Barátai csipkedő megjegyzése szerint sokkal többet, mint például a nőkre.

Hirtelen éles csengetés hallatszott. Az inas néhány pillanat múlva belépett.

— Krauter János festőművész ur — jelentette.

Böhm egy pillanatig homlokát ráncolta.

— Nem ismerem! — mondotta. — Mit akar?

— Beszélni akar a nagyságos urral.

— Tudja jól, hogy ilyenkor senkit sem fogadok.

E pillanatban fölpattant az ajtó és a küszöbön sápadtan, ziláltan, erősen fölindultan Krauter jelent meg.

— Engem muszáj fogadnia! — kiáltotta magánkiül. — Nékünk nagyon sok beszélnivalónk van egymással!

— Bocsánat, uram! ... — emelkedett fel méltóságos mozdulattal Böhm.

— Ej, hagyjuk. kérem. a frázisokat. Ön engem ma kivégzett. A hóhérom, igenis, a gyilkosom! — ordította Krauter. A kis gnómszerű ember olyan ijesztő volt, hogy Böhm rémülten kezdett hátrálni, az inas pedig olyan mozdulatot tett, mint aki rá akarja magát vetni. Krauter észrevette ezt és mint a hörcsög fordult az inas felé:

— Hozzám ne nyuljon, mert lelövöm!

— De. kérem! — dadogta Böhm — ez mégsem járja! Ez az én házam, ide senki sem törhet be az én engedelmem nélkül! Távozzék!

— Eszemben sincsen! Előbb leszámolunk!

— Semmi közöm önhöz. Nem is ismerem. Miről beszél?

— A képemről, melyet visszautasított, hogy a saját undok mázelmányát tegye a helyére. A művészetéről beszélek, melynek ön és az önhöz hasonló urak a gyilkosai. Maguk állják utját min-

den fejlődésnek. A kerékkötői minden tehetségnek! Pusztulniok kell... ideje már, hogy eltűnjenek...

— Most már elég! — harsogta Böhm, aki magához tért első ijedtségéből. — Távozzon, vagy kidobatom. Vagy azt akarja, hogy rendőrt hívasak? Mi ön? Betörő, apacs, vagy művész? Zsarolni akar?

— Az igazat akarom a szemébe mondani! Hogy ön hitvány fráter, aki lelkiismeret nélkül gázol végig szerencsétlen művészekre, akik élni akarnak! Hogy ön zárja be előttük az érvényesülés kapuit! És meg akarom mondani, hogy mind ezért számolni fog!

— Hans! — ordította Böhm vörösen a dühtől, — lökje ki ezt a pimaszt!

De ez nem volt olyan könnyű dolog. A pupos kis ember őrzöngve megfogta a terített asztal abroszát és a földre rántotta. A drága tányérok, poharak csörömpölve törtek össze. Azután fölkapott egy vázát és azt Böhmhöz hajította. Beleugott egy üvegszekrénybe, bevágta az egyik széket a tükörbe. Hans, aki pedig bivalyerős ember volt, alig tudta nagynehezen lefogni.

— Tessék rendőrért kiáltani! — mondotta Hans.

Böhm tagadólag intett.

— Rugjon bele néhányat és dobja ki! Még csak az kell, hogy az ujságba kerüljön ez a gyalázatos botrány!

Böhm szörnyen fel volt izgatva. Hallatlan!

Most legalább kétségtelenül beigazolódott, hogy ezek a modernek csakugyan közönséges brigantik. Erre még nem volt példa. Hogy a zsüri elnöke két ilyen gaz módon inzultálják.

Krauter még a hallban is üvöltözött:

— Még visszajövök! Ne féljenek... nem marad el a leszámolás!

Hans szabályszerűen belerugott Krauterbe és becsukta mögötte az ajtót. Azután visszatért az ebédlőbe és seperi kezdte a cserepeket.

— Talán a kis szalónban szolgáljam föl a pécenyét? — kérdezte.

— Nem, köszönöm, — válaszolta Böhm, aki erősen lihegett és ideges szívdobogást kapott az izgalomtól, — nem kérek semmit. Nekem alaposan elment az étvágyam! Majd holnap megtanítom a nyomorultat. Egyszer és mindenkorra ki-záratom a művészegyesületből! Soha ebben az életben egyetlen képet nem fog kiállíthatni!

III.

Mikor másnap reggel nyolc órakor Hans szokása szerint bement a hálósobába, hogy fölkelte urát, borzalmas látvány tárult szeme elé. A szőnyegen, az ágytól néhány lépésnyire holtan feküdt Böhm. Pizsamája merő vér volt és a szőnyeg is tele volt vérfoltokkal. A holttest arca iszonyuan el volt torzulva és tele volt sebhelyekkel. Ugy látszott, hogy a gyilkos, aki az ablakon

mászott be, álmában támadhatta meg és az arcába szúrta. A sebesültnek volt annyi ereje, hogy felugorva, birokra kelhetett támadójával, de a nagy vérveszteség bizonyára elgyengítette, a homlokán lévő hasított sebből csorgó vér el is vakíthatta és így a gyilkosnak könnyű dolga lehetett. Az összerugdalt szőnyeg, a feldöntött asztal és székek, a széttört korsó így is azt bizonyították, hogy igen heves és elszánt lehetett a küzdelem.

Hans remegve hívta fel a mentőket és a rendőrséget. A szerencsétlen fiu annyira magánkívül volt, hogy gyomorgörcsöt kapott, teljesen elvesztette hidegvérét és jajveszékelve tördelte a kezét a lépcsőházban, ahová már a házmester és a szakácsnő kirohant.

A rendőri bizottság hamarosan megérkezett. A villa előtt ácsorgó tömeget viaszorították és rendőrök szállták meg az egész környéket. A detektívek külön autón érkeztek, magukkal hozták a fényképészt és az ujjlenyomatot készítő tisztviselőt. A rendőrorvos azonnal megállapította, hogy a gyilkosság késszúrásokkal történt, legalább öt-hat órával előbb.

Ujjlenyomatot nem sikerült találni, de a kertben világosan látható volt néhány lábnyom. Kétség sem férhetett ahhoz, hogy a tettes a kerítésen bemászott és azután a félemelet magasságu ablakhoz felkuszva, azon át hatolt a hálószobába.

A rendőrtiszt már maga elé teregette a jegyzőkönyvet, közben a fényképész szorgalmasan dolgozott.

Hans remegve, sopánkodva, könnyes szemmel nézte ezt a félelmetes munkát.

Egyszerre rákiáltottak:

— Jöjjön ide!

Hans szíve a torkáig dobolt. Ijedten nézett a rendőrtisztre.

— Maga volt a meggyilkolt komornyikja?

— Igenis!

— Hol volt az éjszaka?

— A szobámban aludtam!

— Nem hallott semmi gyanús neszt éjfél-tájában?

— Nem, kérem...

— Csodálatos. Pedig minden jel arra mutat, hogy alapos zajjal járhatott a gyilkosság. Ezek a felborult székek, asztalok... Hol a maga szobája?

— Innen nyílik a hallból. Ez a kis kamra.

— Ugy? Hiszen ez alig van néhány méternyire a hálószobától. Ha tehát ott dulakodtak, azt okvetlenül hallania kellett!

Hans elsápadt.

— Csak nem gondolja, kapitány ur...

— Egyelőre még semmit sem gondolok, de mindenestre nagyon gyanús a dolog. Amint hallja, igen világosan és érthetően hallatszik idáig minden szó, amit a hálószobában beszélnek, pedig az ajtaja most is zárva van. A falak vékonyak, modern rabicfal-építkezés. Elképzelhetetlen, hogy a meggyilkolt segélykiáltását ne hallotta volna...

— De kérem, kapitány ur...

A kapitány erősen szemébe nézett Hansnak és megkérdezte:

— Hány órakor kelt fel ma?

— Hétkor!

— És akkor mit csinált?

— Szokásom szerint kitisztítottam a nagyságos ur cipőjét, kikeféltam a ruháját, előkészítettem a fürdőjét, azután intézkedtem, hogy elkészüljön a reggeli...

— És takarított is?

— Nem! Azt csak a reggeli után szoktam megkezdeni.

— Ugy? Érdekes, nagyon érdekes!

A kapitány felállt és hirtelen mozdulattal kinyitotta Hans kamráját.

— Szóval maga azt állítja, hogy ma reggel még egyáltalában nem takarított?

— Igenis, kapitány ur!

— Akkor hát nem is aludt a szobájában. Ez az ágy teljesen érintetlen és vetetlen. Ebben ma éjszaka senkisésem aludt.

És erélyes mozdulattal Hans elé ugrott és merőn a szemébe nézve kiáltotta:

— Meri ezt tagadni?

Az inas arca fakószínű lett. Görcsösen regett.

— Miért nem válaszol? Beszéljen! Itt aludt maga ma éjszaka ebben a szobában?

Hans lehajtott fejét, tompán hördült ki belőle a válasz: Nem!

Óriási szenzáció támadt. A detektívek izgatottan figyeltek fel és szoros gyűrűt fontak Hans köré.

— Ugy? Tehát hazudott! Nos, ha szabad kérdezni, hol volt hát?

Hans elfehérült arcát most vérhullám öntötte el.

— Muszáj kérem erre válaszolnom?

— Természetesen!

— A...a...menyasszonyomnál voltam! Itt lakik a szomszéd villában. Éjfélkor lopóztam át hozzá! Bizonyos Ida nevezetű szobalány...

— Majd ennek utánanézzünk! Werner, — fordult a kapitány az egyik detektívhez, — hívja át az illető kisasszonyt...

Hans élénk mozdulatot tett:

— Kérem, kapitány ur... erre talán mégsem lesz szükség. Én gyanítom, hogy ki a gyilkos!

— Áh? Halljuk!

— Tegnap este egy dühöngő pupos festő volt itt. Krauternek hívták. Ő fenyegette meg a művész urat, hogy meg fogja ölni, mert a képét visszautasították.

A kapitány gunyosan legyintett:

— Ugyan! Üres fecsegés. A visszautasított művész dühös, orditozik, de nem gyilkol...

— De az olyannak látszott! Alig tudtam kiadobni és még a hallban is azt kiáltozta, hogy visszajön és leszámol a sérelemért...

A kapitány vállat vont.

— Majd meglátjuk. Mindenestre kihallgatjuk Krautert is!

E pillanatban megszólalt a telefon. Hans önkéntelenül odaugrott. Azután a rendőrtiszthez fordult:

— A kapitány urat keresik!

A kapitány füléhez emelte a kagylót és arcán a legnagyobb meglepetés és megütközés látszott.

— Óriás! — mondotta, mikor letette a hallgatót. — Megvan a gyilkos. Ez az ember, — mutatott Hansra, — igazat mondott. A gyilkos Krauter. Képzeljék, éppen most telefonálták a főkapitányságra, hogy a Mücsarnokban az éjszaka fantasztikus merényletet követtek el az első teremben kiállított képek ellen. A merénylet össze-vissza hasogatta a teremben lévő valamennyi képet, közöttük természetesen a meggyilkolt művész: Lány a tükör előtt című képét is. És a legérdekesebb, hogy a teremben megtalálták a kést, mellyel a tettes a képeket összezabdalta. És képzeljék: a kés véres volt! Nyilvánvaló, hogy a gyilkos először Böhmöt ölte meg, azután a Mücsarnokba lopózkodt és ugyanazzal a véres késsel szabdalta szét a képeket is. Világos, hogy ezt a tébolyult merényletet csak egy visszautasított művész követhette el, aki először a zsüri elnökén akart bosszút állni, azután a képeken tombolta ki dühét, melyek szerinte érdemetlenül jutottak be a tárlatra. No, ember, — fordult a kapitány Hans felé, — ez egyszer adjon hálát az Égnek, hogy sikerült tisztáznia

magát, de vigyázzon, ne bocsátkozzon máskor ilyen kockázatos éjszakai kalandokba, mert, amint látja, a dolog rosszul is sülni lehetett volna eh

IV.

Renner Albert festőművész nagy dilemmában volt. Egy gyümölcs-csendéletet festett és rettetes éhes volt. Véletlenül éppen kifogyott a pénze, pillanatnyi pénzzavarban szenvedett és kénytelen volt lemondani szokott reggelijéről. Ennek ellenére hőiesen nekifogott az alma-, banán- és citromcsendélet festésének. De már negyedórája erősen habozott, hogy ne egye-e meg a modelljeit? Mert hát művészet ide, művészet oda, mégis csak a gyomor a legfontosabb.

Renner nagyon el volt keseredve. A sors különös iróniáját látta abban, hogy éppen a citromokat festette meg először és a banánra meg az almákra volt szüksége. Korgó gyomorral festette a szép husos, izes gyümölcsöket és csak az vigasztalta, hogy délre készül a festménnyel és akkor...

Nem folytathatta a kellemes gondolatfüzést, mert ekkor váratlanul olyan dolog történt, amire még később is háborzongva gondolt vissza.

A viceházmester lépett a műterembe, aki takarítani szokott. Mindig reggel érdeklődött az iránt, hogy nincs-e Rennernek valami kíván-

sága. Renner azt válaszolta, hogy minden rendben van.

A vice azonban nem ment ki, hanem megállt az ajtóban és azt kérdezte:

— Mit tetszik szólni ehhez a gyilkossághoz?

— Melyikhez? — kérdezte Renner meglepetten.

— Hát amelyekkel teli vannak a lapok!

— Nem olvastam még ujságot!

— Pedig ez nagyon érdekes. Tessék elképzelni, egy festő gyilkolt meg valakit, mert a képét nem fogadták el a tárlaton. Mondtam is, bizonyára örült lehetett, mert én már nagyon sok képét hoztam vissza a nagyságos urnak, amit nem akasztottak ki a tárlaton... Tegnapelőtt is...

Renner idegesen vágott közbe:

— Jó, jó, csak hagyjuk ezt! Nincs itt magánál az ujság?

— De igen... a zsebemben van... tessék! Akartam is kérdezni: nem tetszik ismerni véletlenül a gyilkost? Valami Krautert keresnek.

Renner kis hiba, hogy el nem ájult. De volt annyi lelkierője, hogy nem árulta el szörnyű felindulását.

Borzasztó! — gondolta magában. — Ez a boldogtalan ember mégis megtette azt, amivel fenyegetődött. Még jó, hogy az orvosok feltétlenül elmebetegnek fogják nyilvánítani és így legalább elkerüli az örökös fegyházat. Ha elfogják, ami bizonyára csak órák kérdése, majd jelent-

kezni fog tanuként. Adatokat fog szolgáltatni, hogy Krauter beszámíthatatlan! Ah, persze, az a kis bestial! A Flóral Az örjítette meg a kacérkodásával!

— Hagyjam itt a lapot? — kérdezte a vice, aki még mindig az ajtóban állt.

— Igen! Tessék, itt van érte ez a két cigaretta, A vice eltávozott.

Renner nem tudta folytatni munkáját. Ez tulságos izgalom volt. A lelke mélyéig felzaklatta a borzalmas hír. Krauter régi, jó barátja volt, szivből sajnálta szegény fiut.

Alaposan fontolóra akarta venni a történetet, de ehhez tulságosan éhes volt. De most már nem habozott. Miután tisztában volt azzal, hogy képtelen festeni, gyors és mohó mozdulattal nyult az almák után. Csak azt sajnálta, hogy nem sonka- és hurkacsendéletet festett.

De egyszerre torkán akadt a falat. Felugrott, mert azt hitte, hogy a szeme káprázik.

De nem. Ez valóság volt.

A küszöbön Krauter állt. Olyan volt, mint egy alvilági rém. Az arca beesett, a tartása rogyant szemében vad, félelmes tűz égett, a haja homlokába csapzott, a ruhája gyűrött, cipője poros, piszkos és az egész emberen valami végtelen, halálos fáradtság ömlött el.

Csak állt és lihegett és a függönybe kapaszkodott, hogy össze ne roskadjon. Renner észrevette, hogy milyen vad félelem üt Krauter szemében, milyen kutatva, remegve néz körül és

egyszerre csak megáll, rászzegeződik az ujságra és a fakó arc még sápadtabb lesz, a kezével valami kétségbeesett mozdulatot tesz és a melléből rekedt, vérfagyasztó hang hördül ki.

Renner krétafehéren hátrált. Kezét védekezőn terjesztette maga elé. Meg volt győződve, hogy ez a szörnyü gnóm most rá fogja vetni magát.

— Mit akarsz tőlem? Mit akarsz? — dadogta fogvacogva.

— Segits! Az isten szerelmére, ments meg! — sipolt ki a rémület Krauterből.

Azután odavetette magát a földre és üvöltve zokogott. Hisztériás roham fogta el, a testét rettentő görcsök rázták.

— Szerencsétlen! Szerencsétlen! — tördelte Renner a kezét. — Mit csináltál? Hogyan tehetted ezt?

— Én nem tettem! Ártatlan vagyok! — válaszolta a gnóm és megdidergett, mint akit forró láz gyötör.

— De hiszen minden ellened vall! Rátörtél este... Bosszút fogadtál! Azt kiáltottad, hogy megölöd! És a detektivek nem találtak lakáson. Kiderült, hogy egész éjszaka nem voltál otthon!

— Ittam... végigjártam egy sereg csapszéket. Le akartam részegedni. És reggel olvastam a rendkívüli kiadásokban a gyilkosságot és hogy engemet keresnek...

— De ha ártatlan vagy, miért nem jelentkezel? Menj a rendőrségre, véd magadat!

— Nem hinnének nekem! Ez a pokol! Minden ellenem esküdött. Albert, könyörgöm, ments meg! Ha most az utcára löksz, az első villamos alá vetem magam, vagy a Dunába ugrom...

Renner mélységes szánalmat érzett.

— Szegény fiu, — mondotta megindultan, — nem segíthetek rajtad. Nálam nem maradhatsz, Én elhiszem, hogy ártatlan vagy, de beláthatod, súlyos kellemetlenségem támadhat abból, ha itt tartlak.

— Elküldesz? — kérdezte leirhatatlan rémülettel Krauter.

— Egyelőre pihenj meg. Ott a függöny mögött van egy kis kamra, abban lefekhetsz. Majd ha kissé magadhoz tértél... tovább beszélünk...

— Nem, nem akarok pihenni! Beszélnem kell veled. Valami démoni, érthetetlen dolog történik velem. Nem vagyok gyilkos. Hígyj nekem, Albert! Anyám emlékére, a lelkem üdvére esküszöm: ártatlan vagyok!

— De hát akkor... hogyan történhetett?

— Mit tudom én? Én az éjszaka Böhm villájának a környékén sem jártam. Csak ittam... folyton ittam... rettentő emberek között fordultam meg, énekeltem velük és lányoknak trágár vicceket mondtunk... de már nem tudom, hogy hol! Egy padon elaludtam és már sütött a nap, mikor magamhoz tértem. Ugy fájt a fejem! A gyomrom rettentő... halálosan rosszul éreztem magamat. És tudtam, hogy elvesztem, hogy

valami rémitő szerencsétlenség történt velem. Nem fogadták el a képet, Flórát elvesztettem és minden megfagyott bennem. Világosan éreztem, hogy meghaltam, hogy nekem semmi közöm nincsen a napfényhez, a meleghez, a virágokhoz, az emberekhez és a kocsikhoz, melyek az utcán végigrohantak. Nekem semmim sem volt. És ekkor elindultam Böhm-villája felé... Érted? Most reggelt! Meg akartam lesni, hogy mikor elmegy hazulról, rávetem magamat és megölöm. Mert azt tudtam, hogy minden bajomnak ő az oka. Ő állította meg a szívem verését, ő dermedtette meg körülöttem az életet. És ahogyan mentem, látom, hogy a villa körül emberek állnak, nagy rendőri felvonulás, az ujságárusok az én nevemet üvöltik és azután olvasom, hogy megölték és a képét összevagdosták a tárlaton! És nekem vigyorgni kellett, hangtalanul és furcsán nevettem, én nem is tudom, hogyan lehet úgy nevetni. Hallgattam a nevetésemet és az emberek rám bámultak és elhuzódtak tőlem. Akkor egyszer rémleni kezdett bennem: ha nem én öltem meg, miért vállaljam a felelősséget? Nem igaz? Valami magasabb erő... isteni igazság akarta így, Albert! Egy könyvben olvastam, hogy az ember asztrális lényé ki tud lépni az ember testéből. Talán mialatt aludtam, az én asztrális testem is kilépett belőlem és az ölte meg Böhmöt! Mondd, lehetségesnek tartod ezt?

Renner növekvő borzalommal nézett barátjára.

— Pihenned kellene, János. Talán egy kis brómot...

Krauter hevesen intett:

— Nem vagyok őrült. Én már sokszor éreztem, hogy mozdulatlanul ültem valahol, de ez csak látszat volt. A valóságban idegen tájakon jártam, rettentő messzeségekben. A Fidsi-szigeteken és meztelen pápuákkal beszélgettem. Minden szavukat értettem. Az ember lehet két helyen egyszerre... De én ezért nem lehetek felelős! A műterem ajtaján hevesen zörgettek.

— A törvény nevében!

Krauter felállt, az ajka némán mozgott, Renner tehetetlenül, mozdulatlanul állt, a rémület és tanácstalanság megbénította.

— Nyissák ki! — hangzott kívülről.

Renner bénultsága megszűnt. Az ajtóhoz ugrott és kinyitotta.

Egyenruhás rendőr lépett be. Mögötte a viceházmester állt.

— Krauter Jánost keresem! — mondotta a rendőr.

A viceházmester Krauterre mutatott:

— Az lesz ott! Megismertem az ujságban közölt arcképéről!

A rendőr Krauter vállára tette kezét:

— A törvény nevében felszólítom, hogy kövessen!

Krauter János bűnügyének főtárgyalása egyike volt az utolsó esztendőök legnagyobb szenzációjának. Az orvosok megállapították, hogy teljesen épelméjű, beszámítható és az ügyész természetesen sietett kihasználni az alkalmat, hogy rámutasson arra, milyen elvetemült szörnyeteg került a bíróság elé.

— Ez az eset is egyike azoknak, — mondotta az ügyész — amikor őszintén sajnálnunk kell, hogy Ausztriában eltörölték a halálbüntetést, mert azt hiszem, mindenki úgy érzi, hogy a vádlottnál elvetemültebb ember még alig állt bírái előtt. Állati kegyetlenséggel meggyilkolt egy köztiszteletben álló kiváló művészt, csak azért, mert az lelkiismeretére és művészi meggyőződésére hallgatva, visszautasította a rossznak talált képet. De nemcsak az embert ölte meg a vádlott, hanem elpusztította vandál módon azokat a festményeket is, amelyeket az ő alkotásánál jobbnak találtak! Méltóztassék elképzelni, hová sülyedne a világ, ha az ilyen őrzöngő anarchisták rászabadulhatnának a társadalomra és vérbe fojtanának minden, az övékkel ellenkező véleményt és megsemmisítenének mindent, ami nem egyezik az ő zavaros, fantasztá izlésükkel!

— A vádlott bűnét sokszorosán súlyosbitja, hogy mindvégig konokul tagadott és a megbánásnak még csak szikráját sem mutatta! A tanúk egész sora igazolta azonban, hogy a tettes

csak ő lehetett, hiszen nyíltan hirdette, hogy Böhmmel leszámol és nem vitás, hogy már a végzetes nap estéjén merényletet akart ellene elkövetni, melyet csak az áldozat inasa akadályozott meg. A legsúlyosabb elrettentő büntetést kérem, mert csak így nyugtathatjuk meg a társadalom felzaklatott tömegeit, akik a jogrend védelmét és helyreállítását várják tőlünk!

Az ügyész szavai úgy kongtak, harsogtak a megdöbbszent atmoszférájú tárgyalóteremben, mintha súlyos dobokat pergettek volna. Krauter lesóványodva, rendetlen öltözetben ült a vádlottak padján. Ellenszenves és visszataszító látványt nyújtott. Teljes apátiába süllyedt, fejét lehorgasztotta, úgy látszott, hogy nem is hallja az ügyész szavait...

Most a védő állt fel.

— Belátom, — kezdte beszédét, — hogy védencem súlyosan vétkezett a törvény ellen, de bármilyen nagy is a bűne, meg kell értenünk és a méltányosság mérlegére kell helyoznunk azokat a lelki okokat, melyek kétségbeesett tetteire kényszerítették. Krauter János művész és tehetséges ember... Szakértők igazolták, hogy igen jeles alkotásai vannak. Rajongója a művészetnek. Érthető tehát, hogy egész lelki egyensúlyát megzavarta és felborította az a súlyos sérelem, amely a zsüri ítéletével érte. Művészi hitvallásának megcsufolását, jövője reménytelenségét és összeomlását látta és bár az orvosszakértő urak véleménye szerint védencem épelméiű és beszá-

mitható, nyilvánvaló, hogy teljesen feldult idegekkel, megzavart lélekkel indulhatott végzetes útjára...

E pillanatban Krauter, aki eddig mozdulatlanul ült, felugrott és őrzöngve kiáltott a védőre:

— Hallgasson! Hazudik! Mit beszél? Én nem öltem... ártatlan vagyok!

Ez a jelenet olyan idegtépő és ijesztő volt, hogy a hallgatóság rémülten ugrott fel és az elnök erélyesen megrázta a csengőt.

— Üljön le! — kiáltotta erélyesen Krauterre.
— Mit színéskedik? Miért rendez ilyen botrányos komédiát? Vigyázzon, mert szigorú fegyelmi büntetéssel sujtom!

A védő méltatlankodva vont vállat:

— Minthogy védencem megakadályoz kötelességem teljesítésében, nem folytatom beszédemet. Csupán lelkiismereti kötelességem a tekintetes bíróság figyelmét felhívni arra, hogy ez a sajnálatos incidens is csak azt bizonyítja, hogy védencem nem lehet épelméjű!

Krauter ismét felugrott. Dulakodva, habzó szájjal birkózott az örökkel, akik vissza akarták szorítani a padra.

— Épelméjű vagyok! Mit beszélnek itt összevissza? Nem vagyok sem gyilkos, sem örült! Ártatlan vagyok!

A fotóriporterek mohó gyönyörűséggel csatantották el gépeiket. Remek képek a lapok számára! A vádlott izgalmas dulakodása a fogház-örökkel! Pánik a közönség soraiban! Az elnök

elvezetteti az orditozó, kézzel-lábbal birkózó Krautert. A bíróság visszavonul az ítélet meghozatalára.

Renner Albert, aki a nézők között ült, nem birta tovább az izgalmakat. Homlokát kiverte az izzadság. Kitérőleg gólt a folyosóra. Ott várta be az ítéletet. Huszévi fegyház...

Renner mélyen lesújtva, lelke mélyéig felzaklatva ment végig az utcákon.

Egyre fülében csengett Krauter borzalmas sikoltása: ártatlan vagyok!

Milyen állati kétségbeeséssel, ideget tépő hangon orditozott. Renner festőművész volt. Értett az emberi arcon olvasni. Láttá, hogy Krauter felháborodása, kétségbeesése őszinte...

Ez az ember csakugyan ártatlan!

De hát akkor hogyan lehetne megmenteni? Mit tehetne a boldogtalan érdekében?

Rennernek egészen el volt rontva a napja. Fáradtan és idegesen feküdt végig műtermében a kereveten.

— Hát ilyen az élet! — gondolta elkeseredve. — Az utóbbi időben elég jól ment a dolga, eladott néhány képet és most még sem élvezheti a jólét örömét.

Ez a Krauter nem megy ki a fejéből! Tenni kellene valamit!

De akárhogy törte a fejét, nem jutott semmi az eszébe. Elkeseredésében a szekrényhez ment, kivette a konyakosüveget és elhatározta, hogy leissza magát.

VI.

Még csak a második pohárnál tartott, amikor csengettek.

Renner bosszusan csettintett ujjával.

Az ördögbe is! Erről tökéletesen megfeledkezett! Ma délutánra rendelte fel az új modellt!

Bebocsátotta a leányt. Feltűnően szép, szabályos termetű, csinosan öltözött teremtes volt. Modellek között ritkaság az ilyen. A valóságban többnyire sovány, rosszul táplált, hervadt, szépséghibákkal telített, olcsó rongyokba öltözött szegény leányok ezek, akik csak a művész ecsetjétől szépülnek meg a vásznon.

De azért akad közöttük is néhány kivétel. Valóban gyönyörű lányok, olyanok, amilyeneknek a művész fantáziája képzeletben Vénuszt. De ezek tisztában vannak értékükkel és alaposan megfizettetik a modellállást! Éppen ezért csak a legdivatosabb és leggazdagabb festők engedhetik meg maguknak azt a fényűzést, hogy ilyen elsőrangú modelleket fogadjanak, akikre a többi szegény festő irigy sóvárgással gondol.

Renner ezuttal nagyon megerőltette magát. Elhatározta, hogy a hamarjában szerzett pénzének nagy részét egy szép modellre fogja költeni. Jó befektetés ez. A szép modell ihletbe hozza a művészt, remeket tud alkotni!

A lány otthonos fesztelenséggel lépett a műterembe, körülnézett. Renner figyelmét nem

kerülte el az a könnyeű, gunyos mosoly, amely az ajkán végigsuhant.

— Maga persze fényűzőbb műtermekhez szokott, mint amilyen az enyém? — mondotta kissé sértődötten.

A leány vállat vont.

— Nekem mindegy! Az a fontos, hogy ne kelljen tulságosan fárasztó pózban állnom. Mit fog rólam festeni? Készített már vázlatot?

Renner nevetett.

— No, maga alaposan beletanult már a mesterségbe.

— Hát tudja, ha az ember egy évig dolgozott Böhm-mel... akkor kitanulhatott.

— Ah, persze, hiszen maga volt a boldogult Böhm modellje. A maga képét hasogatta szét a gyilkos.

A lány a spanyolfal mögé lépett és vetkőződni kezdett. Renner a festőállvány körül tett-veit, fátylakat keresgélt.

— A Tavaszt akarom megfesteni! — mondotta Renner. — A háttérben a reggeli napfény és az előtérben fehér fátyolban álló nő, mintha a fényözönből lépne ki a virágba borult tájra.

A lány bólintott.

— Csak bizza rám! Már tudom, hogyan kell elhelyezkednem!

Bemutatott néhány mozdulatot. Renner hosszasan nézte mindegyiket. Végre megállapodtak az egyik pózban. Azután lázasan dolgozni kezdett. Felvázolta az alakot azzal a friss gyorsas-

sággal, amely a festők munkájának első perceit jellemzi, mikor még nem bénítja meg őket a részletek problémája és az ihlet első lendületében vetik vászonra vízióikat.

Az idő szinte repült. Talán egy óra mulhatott el. Akkor egyszerre csengettek. Renner bosszus mozdulatot tett.

— Az ördög vigye el, mit zavarnak?

De hirtelen elhallgatott. Bámulva meredt Izabellára, aki rémült, ijedt arccal huzódott a spanyolfal felé.

— Kérem, ne nyisson ajtót! — kiáltotta.

Renner növekvő megdöbbenéssel nézett a lányra. Ez nem a szemérem tiltakozása volt hanem valami más, ismeretlen rémületé.

— Mit jelent ez? — kérdezte megrökönyödve.

Kint egyre hevesebben csengettek. Renner önkéntelenül egy lépést tett az ajtó felé.

— Tagadja el, hogy itt vagyok... ne bosszassa bel! — kiáltotta a rémülettől reszketve a lány és a spanyolfal mögé ugrott.

Renner ösztönszerű mozdulattal felvette az asztalról a festékvakaró kést és kisietett.

Egy perc múlva bosszankodva jött vissza.

— Miféle komédia volt ez? Egyik hitelezőm keresett! Már kidobtam a tolakodó frátert. De maga mitől ijedt meg ennyire?

Izabella előbujt a spanyolfal mögül. Még mindig egészen fehér volt az ijedtségtől.

— Kérem, ne haragudjon. Igazán, én is reszteltem..., nem is olyan komoly a dolog...

— Miről beszél?

— Hát tudja, van valakim.

— Szeretője?

— Nem! Egy tolakodó alak. Valamelyik tárlaton látta meg az aktomat, amelyet Walentin festett rólam és nem nyugodott addig, amíg ki nem kutatta a cimemet. Azóta nem hagy élni. Állandóan a nyomomban van, szerelmi ajánlataival üldöz, feleségül akar venni...

— Hát mért nem megy hozzá?

A lány megvetően biggyesztette ajkát.

— Utálom! Kellemetlen, csuf fráter. Pedig azt mondják, hogy van pénze.

— Na, én a maga helyén nem dobnék el ilyen könnyelműen egy gazdag embert!

— Nekem nem kell. Nem is törődnék vele, ha nem molesztálna állandóan. Mindenhová utánam jön. Erőszakkal kell kidobni. Az ördög tudja, hogyan kutatja ki, hogy hol vagyok? De egyszerre csak ott terem és akkor nem lehet lerázni! Már féltem, hogy megint ő van itt!

Renner mérges volt.

— Hát annyit már mindenesetre elért, hogy megzavart a munkában. Fuccs a hangulatomnak, pedig már kitűnően fogtam az egészet... Most már nem tudom folytatni.

A lány közömbösen kezdett öltözködni. Megszokta az ilyen művészi szeszélyeket.

— Mikor jöjtek holnap? — kérdezte bucsuzkodva.

— Holnap reggel tízkor!

— Jó! Itt leszek!

Elment és Renner az állvány elé állva, a vázlatot javítgatta. Rossz kedve volt. Egy kicsit magára is haragudott, hogy éppen ma kezdte meg a munkát, ezen a balvégzetű napon, melyen barátját fegyházra ítélték.

— Milyen különös az élet! — gondolta. — Az egyik ember habzsolva és falánkan veti magát a munkára és az új életlehetőségekre ugyanakkor, mikor a másik mögött örökre bezárul a tömlöc ajtaja...

Felugrott. Már néhány perce kint, idegesítette egy kísérteties, elnyult hang, amely panaszosan, jajongva hangzott a folyosó felől. Ez a hang a velejébe markolt, mintha tulvilági lények üvöltötték volna sohasem szünő kinjaikat a pokol mélyéből.

Feltépte az előszoba ajtaját, de kint a lépcsőházban nem látott senkit. Már sötétedett, alulról felvilágított a házmesteri lakás mellett felgyújtott villanylámpa. Renner feszülten figyelt. Nem hallott semmit.

Visszament a műterembe.

A homlokát végigsimította, zavartan mosolygott.

— Ugyáltszik, érzéki csalódás volt az egész! — mormogta magában.

De ebben a pillanatban megint felsírt a panaszos, idegtépő hang, mintha elevenen nyuztak volna valakit. Egészen közről hallotta. Ez a

hang állati volt. Egy meggyötört, hörgő, állatiasan üvöltöző hang...

Renner felgyújtotta a villanykörtét. Keze görcsösen szorongatta a vakarókést. Hideg verejték verte ki. Félt.

Honnan jött a hang? Nem tudta eldönteni!

Ebben a műteremben előtte egy fényképész lakott, aki öngyilkos lett. Mondják, hogy a fényképész szellemidézőssel foglalkozott. Különös, rejtélyes életű ember volt. A műtermet egészen középkori stílusra alakította át. Ódon stílusu kandalló állt az egyik sarokban, az ablakokat gót ívű kerettel vetette körül és komor faragványu fekete falkárpittal vonatta be a falakat.

Renner szerette ezt a sajátságos környezetet, amely műtermének bizonyos előkelőséget kölcsönzött.

De ebben a pillanatban az ódon környezet nagyon nyomasztó volt.

Renner még egyszer kiment a folyosóra. Csend volt. Világos, hogy a hang forrása a műteremben van. Hiszen, ha a lépcsőházban jajongott volna ez a rémitő hang, akkor már felverte volna az egész ház nyugalma.

És csakugyan, amint visszatért a műterembe, megint hallotta az ijesztő, megmagyarázhatatlan hangot.

De hát honnan jött?

Mintha a falból szüremlett volna ki. De hát az lehetetlen! A fal tömör, nem üreges.

Most megint felsivitott, élesen, keservesen, el-

nyultan. És Renner egyszerre megérezte: a kandalló felől hangzott!

Ott egy élő lény rejtőzik!

De hogyan kerülhetett oda?

Kinyitotta a műterem ajtaját, hogy egyetlen ugrással a folyosóra menekülhessen, ha valami kellemetlen meglepetés érné. Azután óvatos léptekkel, szurásra készen tartott késsel közeledett a kandallóhoz.

Nem tévedett. A rejtélyes hang onnan süvöltött elő. Felkapta az egyik hosszú zsinórra erősített asztali lámpát és bevilágított a kandallóba.

Ijedten hőkent vissza.

Két izzó, lángoló szem meredt rá.

Egy óriási fekete macska, felborzolt szőrrel, meggörbült háttal, éles, apró fogait vicsorítva nézett rá a kandalló nyílásából.

Renner visszaugrott.

Az ilyen megdühödött állattal nem jó pusztá kézzel szembeszállni. Lehet, hogy veszett. A bestiát eltorzította a düh és a kín. Nagyon is veszedelmes ellenfél tud lenni az ilyen hatalmasan fejlett kandur.

Renner söprüt ragadott és azzal vágott a macska felé. Az szörnyű nyávogást hallatott, görcsösen tekerődött, de nem mozdult a helyéről. Renner rémülten nézte és keresztet vetett magára. Hiszen ez az ördög! — dörmögte magára és Faustra gondolt, akinek kandallójából fekete kutya ugrott ki, mielőtt Mefisztó megjelent előtte.

De lassankint mégis csak észbe kapott.

— Érettségizett, főiskolát végzett, modern művész vagyok! — dörögte. — A háborút is megjártam, csak nem ijedek meg egy macskától? Ha segítséget hívok, az egész ház rájtam fog mulatni! De hát miért nem fut el ez a bestia? Talán beszorult? De hiszen ez képtelenség! A kandallónak széles, nagy nyílása van...

Megint rávilágított a nyávogó, dühösen és fájdalmasan kurrogó macskára és most vette észre, hogy annak nyakára kötelék van erősítve és azal van a kandalló gázvezető csövéhez kötve.

Most már világos! A macska eleinte jól érezte magát, feküdt a kellemes, hűs helyen, előtte ételmaradékok is voltak, tehát jóllakatták. Később azonban megunta a lustálkodást, menekülni akart, de a kötél nem engedte és ezért csapott olyan istentelen hangversenyt.

De ha így is van. Akkor is érthetetlen és megmagyarázhatatlan a dolog. Ki csempészte oda a macskát? Milyen szándékkal? Mikor és hogyan jöhetett a műterembe?

A házmester csak olyankor jöhetett a műterembe, amikor ő is otthon volt. Nem volt külön kulcsa. Aki tehát a macskát a kandallóba csempészte, az álkulccsal hatolt be.

De miért? Milyen célból?

Rennert most már végtelenül izgatta a kérdés. Barátságosan közeledett az elkinzott állathoz. Egy kis szalonnát vetett neki, azután vivókesztyűket huzva a kezére, elmet szette a nyakára

erősített köteléket. És ugyanakkor egy papírlapot pillantott meg, amely a macskát fogva tartó madzagra volt erősítve. A papíron néhány kusza betű:

— Vigyázz, mert Böhm sorsára jutsz!

Renner kerekre nyílt szemmel, borzadva bámult a rejtélyes üzenetre.

Kitől jön? Miért fenyegeti?

A macska észrevette a nyitott müteremajtót és amint felszabadult kötelékétől, hatalmas ugrással a lépcsőházba ugrott.

A festő megdöbbenve nézett utána.

Valami kinos, szorongó érzés nehezült rá. Érezte, hogy áthatolhatatlan rejtély veszi körül.

Ismeretlen és felfoghatatlan veszély előszelét érezte és elgyötörve, nyugtalanul feküdt le, hogy felkorbácsolt idegeit kissé megpihentesse.

VII.

Másnap reggel frissen ugrott ki ágyából Renner.

— Valaki ostoba tréfát követett el velem! — gondolta magában. — A fiuk folyton ugratják egymást. Tudják, hogy milyen jó barátja voltam szegény Krauternek és mialatt én az ő tárgyalásán drukoltam, feljöttek a mütermembe és oda csempészték a macskát a kandallóba! Képelem, mennyit mulattak magukban a sikerült

gáztetten! No, majd gondoskodom egy kis viszonzásról! Ezt nem fogják szárazon meguszní!

Pontosan tíz órakor megérkezett Izabella.

Rennernek feltűnt, hogy a lány észrevehetően sápadt, fáradtnak és idegesnek látszik.

— Mi van magával? — kérdezte Renner. — Ugy látszik, a kisasszony áttáncolja az éjszakáit. Jó lesz vigyázni magára, mert így hamar vége lesz az üdeségének és szépségének!

— Majd felrakok egy kis ruzst! — mondotta a lány.

— Mondja — kérdezte most őszinte kedvességgel Renner —, tulajdonképpen mi baja van magának? Már tegnap is feltűnt, hogy szórakozott, nem nevet, nincsen semmi temperaméntuma... Valami gyötri! Szerelmes?

— Nem!

— Adósságai vannak?

A lány vállat vont.

— Sohasem voltam gazdag. Megszoktam, hogy nincsen pénzem...

— De hát akkor mi rág a lelkén?

Izabella ideges lett.

— Kérem, ne faggasson! Hagyjon!

A spanyolfal mögé ment és levetkőzödve tért vissza. Renner megdöbbenve nézte végig.

— De hiszen magát kegyetlenül megverte valaki! — mondotta elszörnyedve.

Csakugyan, a lány testén hatalmas kék foltok éktelenkedtek.

— Elestem és megütöttem magamat! — válaszolta zavartan.

Renner gunyosan csóválta fejét.

— Verés ez, drágám! Összevesztél a barátoddal. Hütlenségen ért...

Izabella idegesen állt fel a nódiumra.

— Kezdjük a munkát! — mondotta sürgősen.

De Renner nem mozdult.

— Nem vagyok hangulatban. Talán később. Most inkább beszélgetnék veled!

A lány haragosan kapta magára a spanyolfalon lógó nagy kendőt.

— Mit akar? Velem nem lehet enyelegni. Ha nem akar festeni, elmegyek.

— Nem vagy éppen barátságos. Pedig segíteni szeretnék rajtad.

— Rajtam? Hogyan? Miért?

— Látom, hogy valami kellemetlen titkodd van...

A lány dacosan kapta fel a fejét:

— Nem igaz!

— Hm! Pedig tegnap már beszéltél egy kellemetlen emberről, aki üldöz, nem hagy békében és jól emlékszem, milyen rettentő rémülettel bujtál a spanyolfal mögé, mikor azt hitted, hogy ő csengetett...

— Már mondtam... olyan félbolond! Fut utánam. Hát aztán? Mi van ebben? Más lány után is futnak!

— Igen, de azután, mikor elmentél, valami egészen különös dolog történt!

Izabella riadtan nézett a festőre:

— Itt volt?

— Igen! Még pedig láthatatlanul... Egy fekete macska képébe öltözött és telenyávgta a szobámat!

Izabella ideges mozdulatot tett.

— Miért beszél ilyen bolondokat?

— Isten tudja! Az embernek néha egészen különös gondolatai támadnak. Mondd kedves, nem járt ez az ember Böhmnél is?

— Nem! Soha!

— Miért mondod ezt ilyen hevesen? Miért rémüldözöl állandóan?

A leány felállt, a végletekig fel volt izgatva.

— Mit akar tőlem? Miért beszél ilyen különösen...

Renner élesen a lány szemébe nézett.

— Ismerted Flórát? Azt a modellt, aki Krauterhez járt és akiről utolsó képét festette?

— Hogynel! Jó barátnőm volt!

— Ugy tudom, hogy ő is feljárt veled egyidejűleg Böhmhöz. Egy olyan képet festett, melyen őt akt szerepelt... A kávéházban azt pletykázták és Flóra is mesélte, hogy Böhm szerelmes volt beléd...

— Hát persze, udvarolt! Nagy Don Juan volt. Minden szép lánynak csapta a szelet!

— De a végén mégis csak Flóra tetszett meg neki jobban! És akkor te nagy patáliát csaptál.

Azt mondtad, hogy nem állsz tovább modellet a „Lány a tükör előtt“ című képhez, ha Flórát nem küldi el! És Böhm kénytelen volt Flórát ezért el is bocsájtani, a kettős akt-kép félben maradt! De azért Böhm titokban mégis találkozott Flórával és ezért igen heves féltékeny jelet volt köztetek... Azt mondják, szerelmes voltál belé... a felesége akartál lenni és gyűlölted Flórát, mert közétek állt!

Izabella fehéren, magánkívül állt a férfi előtt.

— Mit akar? Csak nem hiszi...

Renner mint a héja csapott a kérdésre:

— Hát igen, azt hiszem! Te ölted meg féltékenységből Böhm Walttert...

— Hazugság! Örült... — sikoltotta a lány.

— Eresszen, nem maradok itt! Gyalázatos! Hogy meri ezt mondani! Oh, micsoda gyalázat!

Izabella kétségbeesetten zokogott és gyorsan kapkodta magára a ruháit.

Renner hidegen, mereven állt előtte.

— Hallgass rám! — mondotta. — Én az előbb csak hangosan gondolkoztam. Belátom, van a gondolatfüzésemben egy zökkenő. A gyilkos ugyanis elpusztította Böhm képét is. Ez az, ami gondolkozóba ejt, ami a javadra szól. Aki azt a képet elpusztította, rád haragudott... Akkor hát Flóra volt a tettes. Látta, hogy Böhm visszatér hozzád és szégyenében, dühében és felháborodásában megölte Böhmöt és azután szétvagdosta a vetélytársnő képét...

Izabella megrendülve bámult Rennerre:

— Igen, ez lehetséges! — dadogta.

— Ugy van! — mormogta Renner. — Nézzük csak közelebbről a dolgokat! Flóra, mikor Böhm miattad elküldte, Krauter modellje lett. Dühöngött rád. Mindenáron győzni akart feletted! Ezért mondta Krauternek, hogy csak akkor lesz az övé, ha a róla festett képet elfogadják a tárlaton. Abban reménykedett, hogy ha Krauter nyeri meg a nagy aranyérmet, ha az ő aktjáról festett kép arat diadalt, akkor ez egyuttal az ő asszonyi sikere feletted! És mikor ebben a várakozásában csalódott, követte el kétségbeesett tettet. Mint Böm régi kedvesének, kulcsa volt a villához, tehát zavartalanul és észrevétlenül mehetett oda... Rettenetes!

— Most mi lesz? — kérdezte dermedten Izabella.

Renner vállát vonogatta.

— Én természetesen nem tehetek ebben az ügyben semmit. De még a délelőtt folyamán elmegyek a rendőrségre és közlöm a gyanumat!

— Igen, talán csakugyan ez lesz a legjobb! — mondotta halkan Izabella.

VIII.

Günther Flóra letartóztatása óriási izgalmat keltett. A rendőri riportterek már kiszimatolták, hogy a nyomozás súlyos gyanúkokat halmozott fel a lány ellen. Minden jel arra vall, hogy a

gyilkosságot és a merényletet Krauter és Flóra együttesen követték el.

A legnagyobb szenzációt az keltette, hogy Flóra már az első kihallgatás alkalmával megtört és beismerte, hogy a végzetes nap estjén csakugyan felkereste Böhmöt és két teljes óráig volt nála fél tiztől fél tizenkettőig. Azt állította, hogy féltizenkettőkor elváltak. Eleinte tagadta, de később azt is beismerte, hogy ez alkalommal ismét heves jelenet volt közte és Böhm között, mert szemére vetette a festőnek, hogy Izabellához tulságosan kedves. Arra hivatkozott, hogy miután az Izabelláról festett képet befejezte, szakítson végleg ezzel a leánnyal és legyen ismét kizárólag az ő barátja. Állítólag izgatott hangulatban váltak el éjfél előtt.

Ezek után Flórát szembesítették Krauterrel. Ez a szembesítés drámai és megrázó volt. Mikor Krauterrel közölték, hogy Flóra a gyilkosság idejében együtt volt Böhmmel, Krauter örjőngeni kezdett és a rendőrorvosnak kellett morfium-injekciókkal lecsillapítani. Nem is lehetett folytatni a kihallgatását. A rendőrség most már egészen tisztázottnak látja Krauter szerepét. Egyre több gyanuok merül fel arra, hogy nem a művész sértett hiúságából ölte meg Böhmöt, hanem féltékenységből. Flóra szerepe még nincsen tisztázva, de a rendőrség egyelőre őt is őrizetben tartja, mert minden jel arra vall, hogy tudott a készülő gyilkosságról és annak megtörténtében jelentékeny része van. A vetéltvársnő-

jére féltékeny lány nem mert egyedül végezni Böhm-mel, hanem pokoli ravaszsággal Krautert ugratta be. Tudta, hogy a nyomorék festő halálosan szerelmes és ezért Böhm ellen ingerelte. Bizonyos, hogy Krauter a végzetes éjszakán azért tért vissza Böhm-höz, mert azt hitte, hogy Flórát ott találja.

Renner zugó fejjel olvasta ezeket a szörnyű riportokat, melyekből csak annyit értett meg, hogy szerencsétlen barátja sorsán semmitsem lendített, sőt lelkileg még jobban összetörte, mert nyilvánvalóvá lett Flóra árulása.

Végül is bele kellett nyugodnia, hogy Krauter senki és semmisem segíthet. Legjobbának vélte a munkába temetkezni, nem törődni semmivel.

A kép nagyszerűen haladt. Renner érezte, hogy élete egyik legjobb munkáját alkotja. Talán az utóbbi hetek izgalmas eseményei zaklatták fel ennyire idegeit és fokozták fel fantáziáját. Már a befejezéshez közeledett. Még csak két-három ülésre volt szükség, hogy egységessé hangolja a kompozíció egyes részleteit, megteremtse a szín és fényjáték összhatását.

Sajnos, Izabellában sulyosan csalódott. A leány szinte teljesen hasznavehetetlen volt. Szeme élettelenül meredt a levegőbe, sápadt volt és a mozdulataiból hiányzott minden frissesség és lendület.

Renner kétségbe volt esve. Más modellel nem folytathatta a munkát, viszont a lány szörnyű

és érthetetlen apáthiája valósággal megbénította, megállította munka közben és éppen a befejezés sikerét veszélyeztette. Hiába kért, könyörgött neki, hasztalan kedveskedett cukorkákkal, selyemsállal, semmivel sem tudta felrázni ebből a csökönyös fásultságából.

És ekkor még nagyobb baj történt.

Egy napon szokatlan heveséssel nyitott Izabella a műterembe. Elfulladva, lihegve lépett be, mint akit üldöznek. Még a műteremben is olyan ijedten, vadul nézett körül, hogy Renner meg-hökkent.

— Mi baja van? Ugy rohan be, mintha üldözők elől menekülne. Különben egy teljes negyedórát késett. Csak siessen, vetköződjön, ma sokat akarok dolgozni.

— Sajnálom... azért jöttem, hogy megmondjam, nem maradhatok itt,

Renner majdnem a mennyezetig ugrott mérgében.

— Mit beszél? Félrebeszél! Csak nem gondolja, hogy három heti munkámat megöli? Közvetlenül a befejezés előtt! Nem is beszélve arról a rengeteg pénzről, melyet eddig már kifizettem...

— A pénzét visszaadom!

Renner megállt és egészen hülyén bámult a lányra.

— Visszaadja a modellpénzt?

— Igen! Minthogy belátom, igaza van, így kárba vész az eddigi munkája.

Renner az ajtóhoz ugrott, bezárta és a kulcsot zsebre vágta.

— Hát nem, kedvesem! Ebből semmi sem lesz! Hogyan gondolta ezt? Talán primadonnának képzele magát, hogy ilyen különös ötletei vannak? Itt marad, érti? és ne merjen egy szót sem szólni, mert szavamra, semmiért sem állok jót!

Dühösen, magából kikelve, fenyegető mozdulattal állt a lány elé, aki sirva fakadt és a kerevetre vetette magát.

— Engedjen el... eresszen ki! — kiáltotta tombolva és a sirástól fuldokolva.

— Eszemben sincsen! Miattam bőghet, kiabálhat, amennyit csak akar! De én festeni fogok! Van időm. Akár két napig is. Megvárom, amig észére tér. És innen ki nem teszi a lábát, amig a képet be nem fejeztem...

A lány kétségbeesetten fördelte a kezét.

— Maga nem tudja, hogy mit cselekszik!

— Én nem tudom? Remek! Azt hiszem, ketőnk közül magát lehet kevésbé megérteni! Ez munka és nem gyermekjáték. Senkinek a világon nincsen joga ahhoz, hogy engem a munkám befejezésében meggátoljon. Gondolta volna meg, mielőtt először jött el...

— Nagyon sajnálom, bocsánatot kérek...

— Ugyan! Csak nem gondolja, hogy bocsánatkéréssel lehet ilyesmit elintézni. No, egy-kettő, vetkőződjön és álljon fel a dobogóra...

A lány magánkívül sikoltott fel:

— Hát el akar pusztulni? Minden áron a vesztébe rohan?

Renner megdöbbenve nézett a lányra:

— Miféle veszedelemről beszél?

A lány úgy remegett, mintha hideglelése lett volna.

— Értse meg végre... nem akartam beszélni róla, de hiszen láthatta, hogy mennyire gyötrődöm!

Renner lázasan figyelt fel. Tehát végre megtudja a titkot, amely a lány körül fátyolozódik.

— Hát igen, — lihegett ki lázasan a szó a lányból, — üldöznek. Egy örvongó, féltékeny bolond...

Megremegett, a folyosó felé figyelt, mintha attól félne, hogy onnan rátörnek.

— Krügernek hívják... Színész volt annál a színháznál, ahol én két év előtt még görög voltam. Folyton ivott. A színpalak mögöt, ha kijött a színpadról, mindig a pálinkás üvege után nyult. Valamikor gazdag volt, azután lassankint lecsuszott, elzüllött. Belém örült. Üdözött a szerelmével... Amíg pénze volt, rám költötte... Én gyűlöltem, menekülni akartam tőle, de nem mertem. Félttem. Végre megszöktem a színházról és modellnek mentem. Egy ideig szabad voltam. De azután szerencsétlenségemre a képeslapok között a tárlaton kiállított képem fényképét és ő fölismert. Nem volt nehéz kinyomoznia a festőt, akinél modellt álltam és meglesett. Megint a hatalmában tartott. Fenyegetés-

sel, erőszakkal, pénzzel, hízélgéssel. Én újra megszöktem. És így folyt ez a szörnyű bujósca-játék... És közben egyre jobban elzüllött, már a színháztól is elbocsátották, a családja tartja kegyelemkenyéren. Állandóan a nyomomban van. Megtudta, hogy ide járok. És megfenyegetett, hogy megöl, ha modellt merek állni... Elhatároztam, hogy megszököm Bécsből. Elmegyek Berlinbe. Vagy Párizsba... nem bírom tovább ezt az örökös hajszát. Beleőrülök... És Izabella sápadt arcán végigfolytak a könnyek.

Rennert őszinte részvét fogta el.

— No, nem kell tulozni a dolgokat, szegénykém! — mondotta vigasztalóan. — Szólni kell a rendőrségnek!

A lány lemondóan intett.

— Nem ér semmit. Már megtettem. Megidéz-
zik, megfenyegetik, a lelkére beszélnek és utána
még dühösebb, még szörnyőbb. Hiszen látta a
testemet. Csupa folt. Ő vert össze ilyen kegyet-
lenül. És tudom, hogy beváltja a fenyegetését.
Meg fog ölni! Eresszen el! Én félek itt maradni!

— Ugyan! Nevetséges! Ide hallgass! A mű-
teremnek van egy kis padlásszobája. Abban
meghúzódhatsz. Itt maradsz nálam éjszakára is.
Én vigyázok rád. És ha befejezem a képet, ki-
kísérlek a pályaudvarra, felültetlek a berlini
gyorsra, kapsz tőlem ajánlólevelet egy ott élő
barátomhoz és ha megérkezel, mindjárt mun-
kába állhatsz. Jó lesz így

A lány fásultan temette arcát tenyerébe:
— Nekem mindegy! Érzem, hogy valami szörnyű szerencsétlenség történik! És ezt semmi sem tudja elhárítani!

IX.

A füstös lebujsban nyekergett a harmonika, a mocskos ruhájú pincérek szakadatlanul hordták a különböző pálinkákat és borokat.

Vagy tizen ültek az egyik nagy asztal körül és valamennyien részegek voltak már.

— Csak igyatok! Én fizetek! Mindent én fizetek! — kiáltotta rekedten egy sovány, kopott ruhájú férfi, akinek egész megjelenése azonban valami furcsa eleganciát árult el, amely sehogysem illett ebbe az apacs-környezetbe. A haja meg volt fésülve, de néhány fürtje vadul a homlokába lógott, a nyakkendője divatosan volt megkötve, de rojtos szélű volt, a zsekkendője valamikor a legjobb szabónál készülhetett, de már csak karikatúrája volt az eredetinek. A nyelve nehezen forgott, szemei az alkoholtól véresek voltak és a mellét verte:

— Pincér! Még tíz literrel! Mind a vendégeim vagytok!

— Éljen Krüger! — harsogták karban.

— Ma esküvőm lesz! Igenis... ne bámuljatok! Izabellácska ide fog jönni és egyenesen az anyakönyvvezetőhöz megyünk!

— Éljen Izabellácska! — zörögtek a poharakkal.

— Csak bevásárolni ment. Adtam neki pénzt. Azt mondtam, a legszebb ruhát vegye fel. Gyönyörű ruha lesz rajta. Azok a disznó festők mindig le akarták venni a ruháját... De én azt mondtam, megölöm a kutyát, aki hozzá mer nyulni az én menyasszonyomhoz! Én nagyobb ur vagyok, mint a festők! Hát nem igaz?

— Igaz! — harsogták körben.

— Hát azért mondom! Izabellácska megesküdtött, hogy csak engem szeret! Ti még nem is láttatok olyan szép nőt... Hercegek írnak neki leveleket, de én nem adom senkinek. Igenis, barátaim, engem mindig szerettek a nők. Mikor színész voltam, arany sziveket küldtek nekem kis gyémánt kövekkel, de én félrelöktem. Pihál! Köpök rájuk! Ott volt Izabellácska. Én hoztam a színházhoz. A polgármester akarta szeretőnek, de én kidobtam a polgármestert... Azt láttatok volna! Kövér volt és vörös és mikor gurult le a lépcsőn, úgy visitott és hörgött, mint egy disznó. Szavamra... mint egy disznó...

Bután vigyorgott, azután tovább fecsegett.

— Ti nem tudtok a nőkkel bánni. Én mondom: verni kell őket! Én egy utolsó, komisz disznó vagyok, mert ma is megvertem Izabellácskát... De már megint a festőhöz akart rohanni! Ez kérem a rögeszméje. Hogy az ő halhatalan szépségét fessék meg és bámujlák a tárlatokon! A festők egy ujjal sem nyulhatnak

hozzá, csak mint az örültek festik és odavan-
nak, hogy ilyen szép nőt még sohasem láttak!
Igy van, amint mondom. Ő a legszebb a világon
és az enyém! Én egy rongy vagyok, a lába nyo-
mát is csókolom, de mégis verem, igenis, ököl-
lel vágtam az arcába, mert én nem akarom,
hogy a festőhöz járjon...

— Igazad van! — röhögött az egyik.

— Megparancsoltam, hogy ide jöjjön. Be fo-
gom nektek mutatni, tisztelt uraim. Hat órára
itt lesz! Igenis, pontosan hatkor!

— De hiszen már hét óra van!

Krüger bambán nézett körül.

— Hét? — motyogta ostobán.

— Persze! Láthatod. Ott az óra a hátad me-
ggett a falon!

Harsogó nevetésbe törtek ki.

— A menyasszony nem nagyon siet! — gunyo-
lódott egy vöröshaju, ingujjas toprongyos alak.

— Talán mégis felment a festőhöz — sivitotta
a másik.

Hangos csattanás hallatszott. Egy súlyos sö-
röskancsó vágódott a gunyolódó feje felett a
falhoz és ezer darabra törve zuhant a földre.
Ha nem téveszt célt, szétloccsantja a vöröshaju
koponyáját.

— Dögöljete meg, hitvány kutyák! — or-
ditotta eltorzult arccal. E pillanatban alig lehe-
tett Krügerre ismerni. Lappangó örültségét
azonnal kirobbantotta, ha Izabellával kapcsolat-
ban ugratták. Ilyenkor állattá változott, olyan

szörnyű és félelmetes volt, hogy még ezek a viharedezett csavargók is ijedten ugrottak fel. Körülfogták és csillapítani próbálták.

— Részeg vagy... No, legyen már eszed!

De Krüger tovább üvöltözött.

— Mindenkit megölök, aki megsérti Izabellácskát. Nemcsak a festőket fojtom meg, hanem benneteket is... Ohó, ha én beszélni akarnék...

— Hallgass! Igyál inkább! Éljen Izabellácska! Krüger arca ismét felderült.

— Ha ezt mondjátok, akkor testvéreim vagytok!... És én mindent fizetek! Pincér... két üveg rumot az uraknak...

A lebuaj ajtaja felvágódott és egyenruhás rendőrök jelentek meg az ajtóban. Feszesen megálltak és utat nyitottak a nyomukban jövő tiz detektívnek.

— Mindenki a helyén marad! Senki se mozduljon! — kiáltották.

Az emberek fásultan vonogatták a vállukat és halkán káromkodtak. Megszokták már az ilyen jeleneteket. Gyors pillantást váltottak egymással, mintha aggódoó együttérzéssel kutatnák, hogy vajjon ezuttal melyikre kerül a sor?

A detektívek éles szemmel néztek körül. Ismerték a jelenlevők mindegyikét és néven szólították őket.

— No, Hans, mutasd a zsebedet! Nincsen benne hakni (feszítővas)? Na, vörös Rudi, hol voltál tegnapelőtt éjjel, amikor a Richter céghez

betörték? Nem voltál te is közöttük? Szervusz, Guszt! Hallom, megint sokat utazol mostanában villamoson. Csak nem tértél vissza a zsebtolvajláshoz?

Egy öles termetű, száztíz kilós detektív Krüger előtt állt meg.

— Igazolja magát! Kicsoda?

— Krüger... Krüger Emil, a berlini belvárosi színház hősszerelmese... Itt vannak az irataim... minden rendben van uraim...

És mocskos tárcájából előszedte a már szinte fosztogatott iratok között a szakszakadt igazolványokat...

— Tisztelt uraim... Mélyen tisztelt rendőrség! — szónokolta — nagyon kérem, méltóztassanak megkeresni Izabellácskát! Disznóság kérem, hogy egy jogállamban nők szabadon csavaroghassanak és festők elrabolhassák! Panaszt emelek erkölcstelenség címén! Izabellácskát meztelenül festik! Igenis kérem! Ezt tessék beírni a jegyzőkönyvbe. Halálos ítéletet kérek!

A kocsmáros félrevonta a detektiveket:

— Részeg! Ismerem, ártalmatlan fiú. Bolond. Szerelmes egy modellbe és ebbe bolondult bele.

A rendőrség tíz perc alatt igazoltatta az egész társaságot. Öt embert magukkal vittek.

Krüger terem közepére ugorva kezdett szónokolni:

— Ime, láthatták tisztelt uraim, hogy milyen a rendőrségünk! Ártatlan embereket hurcolnak

el, a festőket pedig szabadon hagyják! Önök mind a tanuim, hogy felhívtam őket, szabadítsák meg Izabellácskát és végezzék ki a festőket! Nagyon sajnálom, de ilyen körülmények között bocsút kellennem... S Izabellácskát ismét elrabolták. Ezért nem tarthatom meg az esküvőmet. Én igenis tudom, hogy ki a tettes. Egy bizonyos Renner nevű festő! Ez kérem diszkréció, ne tessék elárulni. Tudja, hogy feleségül akarom venni Izabellácskát és a világ összes festői nevében meg akarja akadályozni. De nem lehet kérem. Nagyon sajnálom. Önök beláthatják, hogy egy ur nem engedheti át a menyasszonyát. Fizetek... Tessék mindent összeírni!

— Huszonhat márka! — mondotta a kocsmáros.

Krüger bizonytalanul tapogatta végig a zsebeit. Azután egy százmárkást huzott ki. Az emberek megrökönyödve nézték ezt a gazdagságot. Krüger vigyorgott.

— Ez járt nekem. Modellpénz. Ha Izabellácskát elrabolják, azért fizetni kell. Száz márka naponta. Renner is fizetni fog! Maradjanak együtt uraim, ha visszajövök, folytatjuk a mulatságot... A kocsmáros közelebb lépett Krügerhez:

— Feküdjön le! Ne csináljon örültséget! Máris sokat fecseget. Örüljön, hogy a rendőrök le nem fogták.

Krüger színésziess mozdulatokkal hajlongott.

— Nagyon köszönöm, uram... nagyon köszönöm! De lássa be, Izabellácskát meg kell mente-

nem... ügyebár a hölgyekért mindent kockáztatni kell... A kocsmáros vállat vont:

— Hagyja itt legalább a pénzét. Adok róla nyugtát. Mit lehet tudni? Hátha elszedik magától. Hiszen olyan részeg, hogy azt sem tudja, mit beszél.

Krüger bárgyu mozdulattal nyújtotta át márkáit.

— Igen, tessék nyugtát adni. Ez kaució. Biztosíték, hogy nem hagyom cserben az urakat... csak tessék tovább inni... ki fogom önöket váltani!

Kitámolygott az utcára. De amint az éles, tiszta levegő arcába vágódott, egyszerre kijózanodott. Szemében ismét megvillant az állati düh és a zsebéből kihuzott egy óriási zsebkést. Kinyitotta és megvizsgálta a pengéjét. Azután lassu, lomha léptekkel elindult...

X.

Renner nyugtalanul forgolódott ágyában. Sokkal idegesebb volt, semhogy aludni tudott volna. Felgyújtotta a lámpát, fel és alá sétált a műteremben. És mintha titokzatos erő vonzotta volna, mindig a befejezés előtt álló kép elé került. Vad izgalom kalapált a szívében, amint ott állt és nézte a különös szemeket, melyek még így, a festményen is titokzatosak és megfejthetetlenek voltak.

Ki ez a lány? Amit elmondott magáról, az csak töredék... A legnagyobb titkot nem árulta el, az ott bujik meg a félelmetes szemek mögött...

Milyen különös! Most ott alszik a padlásszobában, melynek lépcsői innen vezetnek fel a műteremből. Tizenhat lépcsőfok...

Renner megrémült.

Ameddig festette a lányt, csak a szenzációs, százféle érdekességet kínáló modellt látta benne. De most egyszerre egészen másféle nyugtalanság szakadt rá váratlanul.

Izabella rendkívül szép volt. És örökös riadtsága külön bájt és varázst adott lényének, valami légies gyöngédséget, megbujó meleg gyerekeséget, a hangjában is volt valami furcsa kamaszosság...

Valószínű, hogy ravasz kis nő, aki már sok szerelmen parázslott át. Tulajdonképpen ostobaság egy ilyen pompás alkalmat elmulasztani.

Renner önkéntelenül néhány lépést tett a lépcsők felé, de azután megállt. Valami visszatartotta. Egy megmagyarázhatatlan különös érzés. Félt.

Ott állt az éjszaka sulyos csendjében és figyelt. A műterem nyitott ablakán keresztül beszállt a juniusi meleg varázsa. Néha egy autó szirénája hallatszott és a közeli toronyóra kongása, amint a negyedórakat ütötte.

Azután egy rémült, vérfagyasztó sikoly hallat-

szott. Az irtózat és halálfélelem rettentő üvöltése.

Renner egy ugrással fennt termett a padlás-szobánál és a rémület által százszorosan fokozott erővel betörte a rozoga, korhadt deszkákból összerótt ajtót.

A szobában petróleumlámpa égett. És annak fényénél megpillantotta az ágyon élettelenül fekvő Izabellát.

Leirhatatlan ijedtség fogta el. A karjába kapta a lányt és szinte örölte az izgalomtól vitte le a müterembe.

Mi történhetett? A lányon nem látszott sebesülés. A szíve vert. Nyilván csak eszméletét veszítette.

De hát mit láthatott? Mi rémithette meg ennyire?

Renner felkapta revolverét. Csodálatos, sohasem szokta éjszakára ágya mellé tenni a fegyvert és ma ösztönszerűleg odatette a kis éjjeli-asztalkára...

Visszasietett a padlás-szobába.

A lámpa még mindig égett. A kis szobát néhány pillanat alatt át lehetett kutatni.

Senkisésem volt ott.

Visszarohant az eszméletlen lányhoz. Hideg vízzel borogatta a szívét és ecetet locsolt az arcába.

Izabella hosszú, mély sóhajt hallatott. Pillái megmozdultak, a viaszsárga arc megint piroodni kezdett.

— Izabella, beszéljen, mi történt? — kiáltotta Renner.

A lány felült és iszonyodva takarta el arcát.

— Mentsen meg! Vigyen el innen! — sikoltotta borzadva.

— De hát kitől félsz?

— Itt van... Láttam!

— Kicsoda? Kit láttál?

— Krüger!

— Álmodtál! A padlásszobában nincsen senki!

— Itt van. Esküszöm. Láttam. Oh, tudtam, hogy eljön, meg akar ölni! Benézett az ablakon... be akart mászni! Oh...

Izabella megint remegni kezdett. Eszelősen bujt a férfihez.

— Mentsen meg! Ne hagyjon!

Renner észbe kapott. Valóban, most jutott eszébe: a padlásszoba ablaka nyitva volt, pedig ő becsukta az este...

Ismét felment a padlásszobába. De most már óvatosan, lövésre készen tartott fegyverrel. A kis fülke üres volt. Renner az ágyra állt, ahonnan könnyen elérhette az ablakot. Kihajolt és szét nézett a tetőn. Egy macska surrant tovább a kémények mellett. De élő lénynek nyoma sem látszott.

Megnyugodva tért vissza Izabellához.

— Rémlátásaid vannak, szivem. Tulságosan felizgattad magad... Böhm halála volt rád ilyen megrendítő hatással...

— Én nem megyek vissza a padlásszobába!
— mondotta Izabella.

— Jó. Itt maradsz. Átbeszéljük az éjszakát. Ülünk ebbe a karosszékekbe. Van itt hely kétőnk számára is. Simulj szépen mellém! És igyunk bátorításul egy kis konyakot az ijedtségre...

A toronyóra fél egyet ütött... Ennyit mutatott akkor is, mikor Böhmöt meggyilkolták!

Renner felemelte a konyakos poharat és Izabella felé nyújtotta.

Ekkor hirtelen visszatorpant, mint aki rémet pillant meg és kezéből kihullott a pohár.

A szemközti falon imbolygó, fantasztikus árnyék jelent meg, amely azonban nem volt az övé. Egy óriásira nyult, szinte majomszerű kar, egy torz testű gnóm, amint előre hajol...

Csak annyi ideje volt, hogy vad szökéssel félreugorjon és a lecsapó tör az asztalba vágódott. A másik pillanatban már eldőrdült Renner revolvere, de nem talált.

Rettentő, gyilkos, élet-halálharc kezdődött. Lihegtek, tépték, marcangolták egymást.

Izabella tébolyultan rohant a falvosóra és velőtrázóan sikoltozott:

— Segítség! Segítség!

A támadó tudta, hogy csak percei lehetnek. Mint a fenevad vájta körmét Renner husába:

— Meghalsz... mint Böhm... meg kell döglened! — vijjogta habzó szájjal.

A lépcsőházból rohanva érkezett a házmester

és néhány álmából felriaszított lakó. Öten vetették magukat az őrjöngőre, de így is alig tudták letépni a szerencsétlen festőről, aki véresen, félig holtan feküdt a földön.

Most már megoldódott a rejtély.

Krüger egy pillanatig sem tagadta: ő gyilkolta meg Böhmöt, mert gyűlölte a szerencsés festőt, aki győzelmes vetélytársának bizonyult. És halálos dühében pusztította el az Izabelláról festett képet is. Így akarta megölni Rennert is. A háztető kéményén keresztül mászott a kandalóba és onnan ugrott ki, mikor az áruló árnyék az utolsó pillanatban leleplezte.

Krautert és Flórát természetesen azonnal szabadlábra helyezték. A kiállott szenvedések és izgammak ellenére is Krauter boldog volt, mert Flóra teljesen megtört és úgy érezte, hogy szerelmével kell kárpótólnia a szegény fiút, aki egy kissé miatta esett ebbe a kinos és végzetes kalandba...

Renner és Izabella Berlinbe utazott. Azt mondják, hogy Izabella, amióta megszabadult a lelkére nehezülő lidércnyomástól, még szebb lett, mint volt, kedélye visszanyerte régi frissességét és boldogan sugta meg mindenkinek a titkot, hogy Renner az ősszel feleségül fogja venni...

A legutolsó oldalt is olvassa el!

A túloldalon keresztretjvényt közlünk.

15. KERESZTREJTVENY

1		2	3	4		5	6	7		8
	9									
10						11				
	12									
13	14						15	16		
17			18			19	20		21	
22		23				24		25		
	26						27			
28			29	30		31	32			33
34			35			36			37	
38		39						40		
		41	42				43			
44						45				
		46								
47						48				

VIZSZINTES:

1. Utközét.
5. A cukrot ilyen formában is árusítják.
9. Fiatal magyar író.
10. A vasgyáros szerzője.
11. Ilyen a falusi országot.
12. Egyházi átok fonetikusan.
13. Az abc első betűi fölcserélve.
15. Vissza: esetlegességet fejezünk ki vele népiesen.
17. Kérdőnévmás.
18. Kicsinyítőképző.
19. Házállat.
21. Egyiptomi istennő.
22. Vissza: végén i helyett y-nal egy világváros közismert polgármesterének keresztnéve.
24. Mivel betűi fölcserélve.
26. Mássalhangzó fonetikusan.
27. Vissza: ige.
28. Egyik szervünk.
31. vértanuk.
34. Német személyes névmás.
35. Állat.
36. Lehet hlg. lehet sűrű.
37. Az izom ezzel tapad a csontoz.
38. Idegen nyelven kerék.
40. Régi súlymérték.
41. Adás-vétel után szokott következni.
44. Medve.
45. ágra.
46. Fagyás után következik.

47. Tehén-név.

48. Vissza: régl híres magyar publicista vezetéknéve l-vel.

FÜGGŐLEGES:

1. Híres borfajta.
2. Vissza: h betű pótlásával ismert szerzetes.
3. Két személyes névmás.
4. Földtani szakkifejezés.
5. Megbántás.
6. Örömmre jöhet.
7. Jókedvűen.
8. Élvezettel szemlél.
14. Pajtás.
16. Sereg.
18. Azonos a 17. vízszintessel.
20. Helyhatározó rag.
23. A kereskedő teszi.
25. Női név.
28. Parlamenti altiszt.
29. Állat otthona.
30. Spanyol város fonetikusan.
31. Két szó: állati fekhely és egy nagy költő neve.
32. Vissza: a folyó legkisebb fokozata.
33. Figyelmeztetés.
39. Morcos.
40. Szerelés mássalhangzóival összekeverve.
42. Vissza: az abc. egymásután következő betűi megismételve.
43. V betű pótlásával délszaki növény.

A megfejtést a jövő heti számban közöljük

A 14-ik számú keresztrejtvény megfejtése a tuloldalon

14. számú keresztrejtvény megfejtése

VIZSZINTES:

1. Forgalmiadó.
10. Pius.
- 10a. Esni.
11. Kegy.
13. Moók.
15. Ára.
16. Rőt.
18. Rbá.
19. Rá.
20. Baroms
21. Ét.
22. Olt.
24. Bor
25. Als
26. Ri.
28. Pl.
29. A jó sligovic.
30. Ja.
31. Rá.
32. Ona.
34. Ősi.
36. Zeg.
38. Ly.
39. Iona.
40. La.
41. Lak.
43. Ima.
44. F. M. N.
45. Olló.
47. Grey.
48. Kard.

50. Ehon.

51. Maratoni hős.

FÜGGŐLEGES:

2. Operás
3. Riga.
4. Guy
5. As.
6. Me.
7. Ism.
8. Anor
9. Dióbéi
11. Károg a holló.
12. Kőrösi-Csoma.
14. Kátsa cigány.
16. Rab.
17. Tor.
23. Trója.
25. Alváz.
27. Isa.
28. Por.
33. Nyalka.
34. Őli
35. Ina.
37. Elmenő.
42. Klar.
44. Froh.
46. Óra.
47. G. H. I.
49. D. T
50. En.



